

РОЗДІЛ 2. ПРОФЕСІЙНА ПІДГОТОВКА МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ МИСТЕЦЬКИХ ДИСЦИПЛІН: НОВІТНІ ПІДХОДИ ТА ТЕХНОЛОГІЇ

doi.org/10.31392/UDU-nc.series14.2023.30.06

УДК 78.01:37.013

*Мимрик М. Р.*¹

Формування виконавської майстерності студентів факультетів мистецтв у процесі інструментальної підготовки: акме-герменевтичний підхід

Здійснено теоретико-методологічний аналіз проблеми формування виконавської майстерності студентів факультетів мистецтв у контексті акме-герменевтичного підходу. Сучасне поліпарадигмальне педагогічне мислення уможливило впровадження поряд з традиційними інноваційні мистецько-освітні стратегії щодо підготовки майбутніх фахівців на засадах інтеграційного поєднання різних методологічних підходів. Концептуальні положення акме-герменевтичного підходу базуються на інтеграції та конвергенції теоретичних засад герменевтики як універсальної теорії розуміння й інтерпретації мистецьких феноменів та акмеології як науки про якість творчої діяльності на шляху досягнення студентами вершин виконавської майстерності в процесі інструментальної підготовки. Виокремлено принципи інтерпретації музичного твору з позицій герменевтичного вчення та визначено евристичний потенціал акмеології у творчо-продуктивній музично-виконавській діяльності. Доведено доцільність упровадження акме-герменевтичного підходу як інноваційного ресурсу для досягнення продуктивного синтезу знань у творчій музично-виконавській діяльності студентів факультетів мистецтв.

Ключові слова: виконавська майстерність, студенти факультетів мистецтв, інструментальна підготовка, методологічний плюралізм, підходи, акме-герменевтичний підхід, музично-виконавська діяльність.

Вступ. Зміни соціокультурних пріоритетів розвитку нашої держави, яка обрала стратегічний курс на входження до спільного європейського освітнього та наукового простору, зумовлюють перегляд концептуальних підходів до професійного орієнтування майбутніх фахівців у різних галузях знання, зокрема, у сфері вищої мистецької освіти. Орієнтири розвитку вищої мистецької освіти наразі визначаються новою постнекласичною освітньою парадигмою, яка спрямована на зміну традиційних уявлень щодо сутності методологічного знання та потребує впровадження нових підходів та принципів навчання, визначальними рисами яких є: методологічний плюралізм, посилення інтеграційної взаємодії, поліваріантність пошукових векторів, міждисциплінарний синтез знань, поглиблення змісту методологічної рефлексії тощо.

Нова педагогічна реальність інспірує цілий комплекс проблем методологічного характеру, які детермінують розширення діапазону застосування наукових теорій та підходів до фахової, зокрема, інструментальної підготовки студентів мистецьких спеціальностей. Використання різних методологічних стратегій в інструментальній підготовці студентів факультетів мистецтв (гуманістичної, феноменологічної, культурологічної, діалогічної, герменевтичної,

¹ Мимрик Михайло Романович, Національна музична академія України імені П. І. Чайковського, <https://orcid.org/0000-0002-3963-9210>

акмеологічної, екзистенційно-рефлексивної тощо) потребує концептуалізації основних принципових положень формування виконавської майстерності педагога-музиканта (музиканта-виконавця) з урахуванням конвергенції різних підходів, зокрема, – акмеологічного та герменевтичного для досягнення продуктивного синтезу знань у творчій музично-виконавській діяльності.

З огляду на викладене, перехід на поліпарадигмальне педагогічне мислення уможливує впровадження в змісті вищої мистецької освіти поряд з традиційними також й інноваційні мистецько-освітні стратегії щодо підготовки майбутніх фахівців на засадах інтеграційного поєднання різних методологічних підходів. Це актуалізує проблему формування виконавської майстерності студентів факультетів мистецтв на засадах акме-герменевтичного підходу у творчій музично-виконавській діяльності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Міждисциплінарний характер наукового пошуку скерував нас до вивчення наукових джерел зарубіжних та українських учених з окресленої проблеми. Обґрунтування та класифікацію понять методології в освітньому та музично-виконавському дискурсах віднаходимо в довідкових джерелах: «Український педагогічний словник» С. Гончаренка [3], енциклопедичний довідник «Виконавське музикознавство» М. Давидова [1] та ін. Необхідність поглиблення методологічних орієнтирів дослідницького пошуку у сфері виконавського музикознавства та мистецької освіти розкрито в працях О. Маркової [1, с. 4 – 6], М. Давидова [1, с.15 – 21]; О. Олексюк та В. Тушевої [11]; О. Рудницької [13] та ін.

Теоретичні основи герменевтичного вчення досліджувалися у працях класиків філософської герменевтики (В. Дільтей [5], Г.- Г. Гадамер [4], П. Рікер [17], Ф. Шляйєрмахер [18] та ін.). Сутність акмеології як науки про якість, вдосконалення та реорганізацію творчої діяльності викладачів розглядається у працях О. Вознюка [2], А. Козир та В. Федоришина [7], Л. Хоружої [15] та ін.

Доцільність упровадження сучасних інноваційних підходів у змісті підготовки фахівців мистецького профілю теоретично обґрунтовано та практично доведено в працях таких вчених як: О. Вознюк (акме-синергетичний підхід) [2]; А. Зайцева (екзистенційно-рефлексивний підхід) [6]; О. Олексюк, М.Ткач, Д. Лісун (герменевтичний підхід) [10]; А. Козир, В. Федоришин (акмеологічний підхід) [7]; Г. Падалка (трансфесійний підхід) [12]; О. Щолокова (синергетичний підхід) [16] та ін.

Між тим, на наш погляд, потребує подальшої методологічної рефлексії проблема впровадження в змісті музично-виконавської підготовки студентів мистецьких спеціальностей інноваційних мистецько-освітніх стратегій шляхом конвергенції різних підходів, зокрема, акмеологічного та герменевтичного, у розв'язанні однієї проблеми – формування виконавської майстерності студентів факультетів мистецтв для досягнення продуктивного синтезу знань у творчій музично-виконавській діяльності.

Мета статті – розкрити теоретико-методологічне значення акме-герменевтичного підходу у змісті вищої мистецької освіти та виявити його інноваційно-евристичний потенціал до розв'язання проблеми формування виконавської майстерності студентів факультетів мистецтв у процесі інструментальної підготовки.

Виклад основного матеріалу. Як вже зазначалося вище, в сучасному науковому та освітньому просторі склалися передумови для парадигмальних змін, які потребують впровадження нових методологічних підходів та принципів навчання в системі вищої мистецької освіти з урахуванням постнекласичних реалій. Поліваріантність пошукових векторів у дослідженні мистецьких явищ, з одного боку, зумовлюється складністю їх змісту та різноманітністю видів та форм, а з іншого, – засвідчує можливість співіснування різних наукових теорій у межах різних парадигм, оскільки постнекласичне знання орієнтує педагогічну науку на трансформацію з моноцентричної на поліцентричну сферу знань.

Погоджуємося з думкою О. Олексюк та В. Тушевої, що в сучасних гуманітарних дослідженнях має виявлятися методологічна плюралістичність «як наявність кількісного різноманіття пізнавальних засобів у розв'язанні однієї проблеми, що забезпечує якість пошукового процесу. У цьому сенсі, стаючи провідним принципом багатовимірного мислення, плюралізм набуває об'ємного соціокультурного характеру. Цей принцип розкриває свою суть за допомогою апеляції до ціннісної значущості різноманіття парадигм, концепцій, ідей, світоглядних сенсів і наукових позицій, поступово набуваючи соціокультурного статусу. ... Саме методологічна плюралістичність характерна *гуманітарній методології* як цілісний пізнавально-рефлексивний системі, в якій акцентується увага на *суб'єктності й суб'єктивності особистості* визначається ставлення людини до світу, розуміння його сенсу і свого місця в смисловому просторі культури та мистецтва. Це може дати той інструментарій, який буде здатний забезпечити особистості плідну самоактуалізацію та самореалізацію» [11, с. 9 – 10].

Для подальшого обґрунтування окресленої проблеми розглянемо коротко основні дефініції ключових понять дослідження.

У довідкових джерелах визначається, що *методологія*, назва якої походить від слів грецького походження *метод* (шлях дослідження чи пізнання) та *логос* (вчення) – це «1) Сукупність підходів, способів, методів, прийомів та процедур, що застосовуються в процесі наукового пізнання та практичної діяльності для досягнення наперед визначеної мети. Такою метою в науковому пізнанні є отримання істинного наукового знання або побудова наукової теорії та її логічне обґрунтування, досягнення певного ефекту в експерименті чи спостереженні тощо. ... 2) Галузь теоретичних знань і уявлень про сутність і форми, закони, порядок та умови застосування підходів, способів, методів, прийомів та процедур в процесі наукового пізнання та практичної діяльності. Осмислюючи теоретичний та соціокультурний досвід, методологія розробляє загальні принципи створення нових пізнавальних засобів» [14, с. 374].

За визначенням С. Гончаренка, розрізняють такі *види* методології як: *часткову методологію* – сукупність методів у кожній конкретній науці; *загальну методологію* – сукупність більш загальних методів, які є одночасно як методами для педагогіки, так і для часткових дидактик тощо; *філософську методологію* – «систему діалектичних методів, які є найзагальнішими і діють на всьому полі наукового пізнання, конкретизуючись і через загальнонаукову, і через часткову методологію» [3, с. 207].

У сфері вищої мистецької освіти вітчизняні дослідники (А. Зайцева [6]; О. Рудницька [13]; О. Олексюк, В. Тушева [11]; А. Козир, В. Федоришин [7]; Г. Падалка [12] та ін.) схарактеризовують *методологію педагогіки мистецтва* як

галузь загальної педагогіки, що спрямована на пізнання філософських, загальнонаукових та частково наукових основ мистецької освіти, на удосконалення принципів та методів музично-педагогічних досліджень, в яких особливої значущості набуває гуманістична спрямованість, інтеграційна взаємодія, міждисциплінарність, гуманітарне розуміння, діалогічність, екзистенційність, рефлексивність, суб'єктивність тощо, які «уможливлюють піднятися на якісно новий методологічний і теоретичний рівень осмислення й обґрунтування мистецьких феноменів» [11, с. 19].

У сучасному науково-педагогічному дискурсі з урахуванням *принципу методологічного плюралізму*, про що зазначалося вище, з метою дослідження особливостей якісного становлення особистості на шляху досягнення нею значущої вершини («акме») у своєму особистісному та професійному розвитку розглядають *суб'єктно-акмеологічний підхід* (А. Деркач, Н. Кузьміна), *акме-синергетичний підхід* (О. Вознюк, О. Дубасенюк) та ін.

У нашій авторській концепції ми пропонуємо для розгляду *акме-герменевтичний підхід* до формування виконавської майстерності студентів факультетів мистецтв у процесі інструментальної підготовки, інноваційність та новизна якого полягають в розумінні евристичної ролі герменевтики, яка володіє потужним інноваційно-розвивальним потенціалом та є дієвим засобом підвищення ефективності пізнання явищ мистецької дійсності, в розвитку акмеології з позицій акмедосягнень особистості у творчій музично-виконавській діяльності. Методологічний плюралізм як одночасне застосування різних засобів пізнання у вирішенні однієї педагогічної проблеми може стати основним принципом побудови *акме-герменевтичної концепції* формування виконавської майстерності студентів факультетів мистецтв. Розглянемо основні положення герменевтичного та акмеологічного підходів у сфері вищої мистецької освіти та з'ясуємо причинно-наслідковий зв'язок, що зумовив їх конвергенцію для методологічного розв'язання проблеми формування виконавської майстерності студентів факультетів мистецтв.

З урахуванням логіки проведення дослідження зазначимо, що детальний аналіз становлення теоретико-методологічних засад філософської герменевтики як універсальної теорії розуміння в західноєвропейському філософському дискурсі та виявлення трансферу ідей герменевтичного вчення у сферу мистецької педагогіки, зокрема в теорію та практику музично-виконавського мистецтва, нами було розглянуто у наших попередніх роботах [8]. Було визначено, що не дивлячись на ту обставину, що герменевтика має багато видових розгалужень: філософська, психологічна, музична герменевтика, культургерменевтика, педагогічна герменевтика мистецтва та ін., вона є цілісним універсальним ученням про розуміння та інтерпретацію [так само].

Герменевтичний підхід як методологічний варіант теоретичної герменевтики ми розглядаємо як цілісну універсальну систему дослідження будь-яких феноменів гуманітарної сфери, зокрема, текстів музичної культури крізь призму особистісного розуміння та інтерпретації для пізнання та художнього осмислення дійсності у творчій музично-виконавській діяльності. Зазначене корелюється з проблемою нашого дослідження, оскільки саме музично-інтерпретаційна діяльність є важливою складовою інструментальної підготовки, яка впливає на формування виконавської майстерності студентів мистецьких спеціальностей. Підтверджуємо нашу думку, що «реалізація герменевтичного підходу в теорію та практику музичного

виконавства, який покликаний реалізувати екзистенційну сутність людини через віднаходження себе в «Іншому» та «Іншого» в собі через музичний твір, видається перспективним інноваційним напрямом до розв'язання проблеми музично-інтерпретаційного простору студентів факультетів мистецтв» [8, с. 42].

Доцільність упровадження герменевтичного підходу у змісті вищої мистецької освіти, зокрема, в інструментальну підготовку студентів мистецьких спеціальностей пов'язана вочевидь з необхідністю розширення методологічного орієнтування в сучасному музикознавстві та музичній педагогіці щодо традиційного підходу до проблем музичного виконавства, особливо в частині інтерпретації музичного твору. Відомо, що сутність *традиційного* (раціоналістичного) для музикознавства підходу до інтерпретації музичного твору полягає у визнанні провідної ролі інтелектуально-аналітичної діяльності інтерпретатора у музично-виконавському процесі, яка спирається на «комплекс специфічних операцій музично-розумової діяльності» [9, с. 3].

Підтверджуючи важливість аналітико-логічного методу, характерного для традиційного музикознавства, українська дослідниця О. Маркова все ж засвідчує обмеженість раціоналістичного підходу у сфері виконавського музикознавства. Як зазначає вчена, «так, одним з головних привілеїв виконавсько-музикознавчого вирішення постало пізнання *виконавських альтернатив в поданні авторської композиції* – це роботи, започатковані вихованцями І. Ляшенка, А. Лашенка, серед яких такі самостійні науковці як О. Козаренко, Н. Гребенюк, а також школи М. Давидова, В. Рожка, В. Москаленка, в яких спеціальний акцент робиться на індивідуальності виконавця, стильовий континуум вираження якого чітко простежується у контексті стильових дискурсів найвеличніших композиторських фігур всіх часів і народів» [1, с. 5]. Така авторська позиція уможлиблює привнесення до традиційного музикознавства основної ідеї *герменевтичного вчення* щодо визначальної ролі інтерпретатора в процесі інтерпретації музичного твору (В. Дільтей [5], Ф. Шлеєрмахер [18] та ін.).

На думку колективу вчених, які досліджували ефективність впровадження герменевтичного підходу у змісті вищої мистецької освіти (О. Олексюк, М. Ткач, Д. Лісун [10]), тільки аналітична діяльність інтерпретатора не в змозі повністю охопити усього змісту та глибини музично-інтерпретаційного процесу, оскільки творча продуктивність цього процесу «має бути забезпечена ще й емоційною та духовною діяльністю особистості» [10, с. 16]. У зв'язку з цим, дослідники виокремлюють такі етапи інтерпретації музичного твору: 1) первинне осягнення смислу об'єкта пізнання (музичного твору) як нерозчленованої цілісності (синкретизис), яке відбувається на основі передзнання, або передрозуміння; 2) деталізація, уточнення змісту окремих частин об'єкта пізнання і об'єкта як цілісності (аналіз), які спрямовані на поглиблення розуміння його смислових аспектів; 3) продукування нової цілісності об'єкта пізнання, смисл якого набуває нового розуміння (синтез)» [так само].

На наш погляд, складність проблеми розуміння та інтерпретації музичного твору визначається тим, що цей процес взаємозумовлений низкою інших проблем багатоаспектного характеру, а саме, – проблемами музичного стилю, жанру, професіоналізму та індивідуальності музиканта-виконавця, підготовленості слухачької аудиторії тощо. У зв'язку з цим, у процесі формування виконавської майстерності студентів факультетів мистецтв важливою видається опора на

виокремлені нами *принципи* інтерпретації музичного твору з позицій герменевтичного вчення: принцип герменевтичного канону «автономії» музичного тексту; принцип герменевтичного подолання історичної дистанції в часі та просторі між автором музичного твору і сучасною аудиторією; принцип взаємозалежності інтерпретації від історичної традиції.

Важливо, що окреслені нами принципи вкрай гостро постають у музично-виконавській підготовці студентів, особливо коли виникає необхідність інтерпретувати музику далеких від нас історичних епох. У сучасному музикознавстві та музичній педагогіці зазначена герменевтична ідея розглядається з позиції, що кожний музичний твір живе своїм «автономним» життям: з одного боку, – наповнюється первинно закладеними в ньому смислами, зберігаючи в собі *спокій* культурної традиції, а з іншого, – набуває все нових й нових значень та конотацій у зв'язку із *спалахом* раптової події на емоційно-духовному рівні художнього осмислення дійсності.

Саме тоді актуалізується значення *принципу герменевтичного канону «автономії» музичного тексту*, оскільки будь який твір із часом починає жити своїм незалежним життям, набуваючи своєрідної автономії від творчого задуму композитора. Між тим часом, коли жив і творив автор, та виконавцем й слухачською (глядацькою) аудиторією, які проживають в іншу історичну добу, виникає певна історична дистанція, що зумовлює ускладнення процесу адекватного розуміння смислу даного музичного твору. Тоді виявляється значення *принципу герменевтичного подолання історичної дистанції в часі та просторі між автором музичного твору і сучасною аудиторією*. Так, один з теоретиків герменевтичного вчення французький філософ П. Рікер запропонував концепцію взаємозв'язку традиції з історичним часом: існуюча традиція далеких часів, коли виникла та чи інша інтерпретація та смисл, який вона породжує, з історичним плином часу, під час якого й розгортається процес функціонування художнього смислу, породжує таке явище, коли смисл поступово «приростає» до художнього твору шляхом безперервної інтерпретації [17].

Акмеологічний вимір герменевтики як продукування якісно нової цілісності об'єкта пізнання (музичного тексту – контексту його створення – особистості композитора) шляхом привнесення смислу в процес пізнання пов'язує методологію та практику, окреслюючи шляхи для розробки акме-герменевтичної концепції формування виконавської майстерності студентів мистецьких спеціальностей. Завдяки проникненню ідей герменевтичного вчення та його методологічних принципів у сферу музично-виконавського мистецтва створюється методологічне підґрунтя для самореалізації творчого потенціалу студентів мистецьких спеціальностей на шляху досягнення ними акмевершин у творчій музично-виконавській діяльності.

Нагадаємо, що *акмеологія* (з грецьк. «акме» – вершина, квітуча пора, доба зрілості; «logos» – вчення) – це наука про найвищі досягнення в життєдіяльності та розвитку людини (особистісному, професійному тощо). Як міждисциплінарна галузь наукового знання акмеологія виникла в 20-х роках ХХ століття на перетині природничо-наукових, суспільних та гуманітарних наук. До наукового обігу термін «акмеологія» був уведений психологом М. Рибніковим, який у своїй праці «Психологія і вибір професії» (1928 р.) запропонував розглядати акмеологію як науку «про розвиток зрілих людей».

Наразі акмеологія як наука про досягнення особистістю вершин її творчості затребувана не тільки в різних галузях наукового знання, а й в різноманітних формах суспільних та мистецьких практик. Відомо, що акмеологія вивчає закономірності розвитку людини на ступені її зрілості, особливо під час досягнення нею вершин у фізичному, духовному, професійному розвитку. У межах акмеології особистість розглядається в тісному взаємозв'язку з таким поняттям як «професіоналізм», що уможливлює використання акмеологічного категоріально-поняттєвого апарату (творчий потенціал, акме як вершина творчості, продуктивна діяльність, творчі досягнення, професіоналізм, творча самореалізація та самоактуалізація тощо) у педагогічному процесі.

Погоджуємося з думкою Л. Хоружої, що акмеологічна позиція сучасного педагога значно підвищує якість педагогічної діяльності та її результату. Саме тому, «... суспільство завжди зацікавлене в досягненні об'єктивно значущих професійних акме, адже вони передбачають високий рівень професійних досягнень фахівця, які є загальноновизнаними. Чим більше індивідуальних акмедосягнень у діяльності викладача, тим вагомішими є професійні результати. Цінність таких акмедосягнень полягає в тому, що вони значно перевищують нормативний рівень. Акмедосягнення мають визначальний вплив на інноваційний поступ в педагогічній сфері. Фахівець, який виходить за межі професійної рутини, включає у професійну діяльність творчі підходи, нові ефективні методики та технології, сприяє трансформації професійного ремісництва у професійну майстерність» [15, с. 49 – 50].

Інноваційні тенденції акмепідготовки студентів факультетів мистецтв ґрунтовно висвітлені в авторській концепції А. Козир та В. Федоришина [7]. На думку дослідників, «використання ідей акмеології дозволяє теоретично обґрунтувати індивідуальний компетентно-професійний стиль організації фахової діяльності студента, підвести його до оволодіння системою музично-педагогічного самоуправління. У цьому процесі акмеологічний підхід є стрижневим об'єктивно оптимальної траєкторії самореалізації особистості у процесі професійної діяльності, її інтегралом. Доцільно зазначити, що акмеологічний підхід у щільній взаємодії з іншими підходами, відкриває великі евристичні можливості для особистісного розвитку майбутніх учителів музики» [так само, с. 25].

Цілком підтримуємо думку дослідників щодо значущості акмеологічного підходу в змісті фахової підготовки студентів мистецьких спеціальностей та його взаємодії з іншими підходами для досягнення студентами максимальних результатів на шляху сходження до свого акме-рівня. Так, на думку О. Вознюка, потужним евристичним потенціалом наділений *акме-синергетичний підхід* до формування творчої особистості, який утворився внаслідок інтеграційної взаємодії синергетичного та акмеологічного підходів. На думку дослідника, «як синергетика, так і акмеологія націлені на реалізацію одного з наріжних завдань сучасної системи освіти – на її перехід до творчих, проблемних методів навчання, які забезпечують формування творчої особистості» [1, с. 62]. Оскільки творчість є однією з найзначущих цінностей цивілізації, як вважає автор, тому без творчості людина не здатна бути вільною та неповторною. Власне тому, важливим видається формування творчої особистості з позицій акме-синергетичної парадигми, згідно якої нетрадиційно-інноваційний (*акме-синергетичний*) підхід до «формування творчої особистості передбачає формування (крім інтелектуально-образного

потенціалу) перцептивно-афективної, практико-поведінкової і ціннісно-світоглядної складових її особистості» [так само, с. 63].

Концептуальні положення *акме-герменевтичного підходу* базуються на інтеграції та конвергенції теоретичних засад *герменевтики* як універсальної теорії розуміння й інтерпретації мистецьких феноменів як на раціональному, так і духовному рівнях та *акмеології* як науки про якість творчої діяльності на шляху оволодіння особистістю акмеспрямованими стратегіями творчої самореалізації у процесі досягнення нею вершин професійної (виконавської) майстерності.

Формування виконавської майстерності студентів факультетів мистецтв на засадах *акме-герменевтичного підходу* відбувається шляхом долання відчуженості внутрішнього світу суб'єкта від об'єкта пізнання (музичного тексту – контексту його створення з урахуванням історичної традиції – особистості композитора) для осягнення його смислу через реципропне обернення процесів розуміння та інтерпретації як на раціональному, так і духовному, емоційному рівнях, що сприятиме трансформації репродуктивного виконавства в індивідуальні акмедосягнення студента у творчо-продуктивній музично-виконавській діяльності.

Висновки. Теоретико-методологічний аналіз порушеної проблеми скерував нас до формулювання наступних висновків:

- сучасне методологічне орієнтування розвитку вищої мистецької освіти визначається поліпарадигмальними змінами, які зумовлюють поліваріантність пошукових векторів та потребують впровадження інноваційних мистецько-освітніх стратегій шляхом конвергенції нетрадиційних методологічних підходів до фахової (інструментальної) підготовки студентів факультетів мистецтв;

- методологічний плюралізм уможливує одночасне застосування різних засобів пізнання у вирішенні однієї педагогічної проблеми та стає провідним формоутворювальним принципом *акме-герменевтичної концепції* формування виконавської майстерності студентів факультетів мистецтв у процесі інструментальної підготовки;

- евристичний потенціал *акме-герменевтичного підходу* як інноваційного ресурсу в інструментальній підготовці студентів факультетів мистецтв виявляється в позитивній динаміці творчого музично-виконавського розвитку студента: через потенційне розширення, поглиблення та примноження смислу музичного тексту шляхом реципропного обернення процесів розуміння та інтерпретації виконавець привносить у виконання твору свою неповторну індивідуальність, що трансформує репродуктивне виконавство в індивідуальні акмедосягнення студента у творчій музично-виконавській діяльності.

Зазначимо, що порушена в статті проблема потребує не тільки подальшого теоретичного обґрунтування, а й практичного впровадження у зміст інструментальної підготовки студентів факультетів мистецтв, що буде досліджено у наших наступних роботах.

Література:

1. Виконавське музикознавство (2010), Енциклопедичний довідник. Луцьк: ВАТ «Волинська обласна друкарня». 400 с.
2. Вознюк О.В. (2010), Акме-синергетичний підхід до формування творчої особистості. Акмеологія в Україні. № 1. С. 60 – 67.
3. Гончаренко С.У. (1997), Український педагогічний словник. Київ : Либідь, 376 с.

4. Гадамер Г.-Г. (2000), Істина і метод. Основи філософської герменевтики / перекл. з нім. О. Мокровольського. Т.1. Київ : Юніверс. 457 с.
5. Дільтей В. (1996), Виникнення герменевтики. Сучасна зарубіжна філософія : Течії і напрямки : хрестом. Київ. С. 33 – 60.
6. Зайцева А.В. (2017), Художньо-комунікативна культура майбутнього вчителя музичного мистецтва : теорія, методологія, методичні аспекти. Київ : Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова. 255 с.
7. Козир А.В., Федоришин В.І. (2012), Вступ до акмеології мистецької освіти : навч.-методич. посіб. Київ : Вид-во НПУ імені М.П. Драгоманова. 263 с.
8. Мимрик М. Р. (2022), Герменевтика музичних творів у контексті інтерпретаційної діяльності викладача мистецьких дисциплін : акмеологічний вимір. *Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія 14. Теорія і методика мистецької освіти*. Т. 28. С. 37 – 44.
9. Москаленко В. Г. Аналіз у ракурсі музичної інтерпретації. *Часопис Нац. муз. академії України ім. П.І. Чайковського*. 2008. № 1. С. 106 – 111.
10. Олексюк О.М., Ткач М.М., Лісун Д.В. (2013), Герменевтичний підхід у вищій мистецькій освіті : колект. моногр. Київ : Київ. ун-т ім. Б. Грінченка. 150 с.
11. Олексюк О.М., Тушева В.В. (2020), Методологія наукових досліджень у галузі мистецтвознавства та музичної педагогіки : навч. посіб. Київ : Київ ун-т ім. Б. Грінченка, 176 с.
12. Падалка Г.М. (2022), Трансфесійна підготовка фахівців у системі вищої мистецької освіти. *Науковий часопис НПУ імені М.П. Драгоманова. Серія 14. Теорія і методика мистецької освіти*. Вип. 28. С. 3 – 7.
13. Рудницька О. П. (2005), Педагогіка загальна та мистецька : навч. посіб. Тернопіль. Навч. книга – Богдан. 360 с.
14. Філософський енциклопедичний словник / за заг. ред. В. І. Шинкарука. Київ : Абрис, 2002. 742 с.
15. Хоружа Л.Л. (2018). Інваріантність та варіативність професійної діяльності викладача вищої школи в епоху змін. *Теорія та методика професійно-педагогічної підготовки освітянських кадрів : акмеологічні аспекти* : монографія /керівн. авт. кол. Н.В. Гузій; Мін-во освіти і науки України; Нац. пед. ун-т імені М.П Драгоманова. Київ : Вид-во НПУ імені М.П. Драгоманова. С. 40 – 58.
16. Щолокова О. Синергетична спрямованість навчального процесу в системі фахової підготовки майбутнього вчителя музичного мистецтва (2022), *Трансдисциплінарний вимір підготовки фахівців мистецького профілю* : колективна монографія /під. заг. ред. А. Козир. Ч. 1. Київ : НПУ імені М.П. Драгоманова. С. 82 – 110.
17. Ricoer P. (1969), *Le conflit des intrpretations. Essais d'hermeneutique*. Paris, 1969.
18. Schleiermacher, Friedrich D. E. (1978), *The Hermeneutics: Outline of the 1819 Lectures*, *New Literary History*, Vol.10, No. 1, *Literary Hermeneutics* (Autumn, 1978), 2-3.

MYMRYK Mykhailo.

Formation of executive skill of arts faculty students in the process of instrumental training: acme-hermeneutic approach.

The article carries out a theoretical and methodological analysis of the problem of the formation of performing skills of students of art faculties in the context of the acme-hermeneutic approach. It has been found that modern polyparadigmatic pedagogical thinking makes it possible to implement in the content of higher art education along with traditional and innovative art-educational strategies for training future specialists on the basis of an integrative combination of various methodological approaches.

It is revealed that the conceptual provisions of the acme-hermeneutic approach are based on the integration and convergence of the theoretical foundations of hermeneutics as a universal theory of understanding and interpretation of artistic phenomena and acmeology as a science of the quality of creative activity on the way to students' achievement of the pinnacle of performance mastery in the process of instrumental training. The principles of interpretation of a musical work from the standpoint of hermeneutic teaching are singled out and the heuristic potential of acmeology in creative and productive musical and performing activities is determined.

Theoretically, the expediency of introducing the acme-hermeneutic approach as an innovative resource in the professional (instrumental) training of students of the faculties of arts to achieve a productive synthesis of knowledge in creative musical and performing activities has been proved.

Keywords: performing skill, students of arts faculties, instrumental training, methodological pluralism, approaches, acme-hermeneutic approach, musical performance activity.

References:

1. Performing musicology (2010), Encyclopedic reference book. Lutsk: OJSC "Volyn Oblast Printing House". 400 p.
2. Voznyuk O.V. (2010), Acme-synergistic approach to the formation of a creative personality. *Acmeology in Ukraine*. No. 1. P. 60-67.
3. Honcharenko S.U. (1997), *Ukrainian pedagogical dictionary*. Kyiv: Lybid, 376 p.
4. Gadamer G.-G. (2000), *Truth and Method. Basics of philosophical hermeneutics* / transl. with him O. Mokrovolskyi. T.I. Kyiv: Universe. 457 p.
5. Dilthey V. (1996), *The emergence of hermeneutics. Modern foreign philosophy: Currents and directions: cross*. Kyiv. P. 33 – 60.
6. Zaitseva A.V. (2017), *Artistic and communicative culture of the future music teacher: theory, methodology, methodical aspects*. Kyiv: Publishing House of M. P. Drahomanov NPU. 255 p.
7. Kozyr A.V., Fedoryshyn V.I. (2012), *Introduction to acmeology of art education: educational and methodological. manual* Kyiv: Department of the NPU named after M.P. Drahomanova. 263 p.
8. Mymryk M.R. (2022), *Hermeneutics of musical works in the context of the interpretive activity of a teacher of artistic disciplines: acmeological dimension*. *Scientific journal of the M.P. Drahomanov NPU. Series 14. Theory and methods of art education*. Vol. 28, pp. 37-44.
9. Moskalenko V. G. *Analysis from the perspective of musical interpretation*. *Magazine of the National music Academy of Ukraine named after P.I. Tchaikovsky*. 2008. No. 1. P. 106 – 111.
10. Oleksyuk O.M., Tkach M.M., Lisun D.V. (2013), *Hermeneutic approach in higher art education: collection. monogr*. Kyiv: Kyiv. University named after B. Hrinchenko. 150 p.
11. Oleksyuk O.M., Tusheva V.V. (2020), *Methodology of scientific research in the field of art history and music pedagogy: teaching. manual* Kyiv: Kyiv University named after B. Grinchenko, 176 p.
12. Padalka H.M. (2022), *Transdisciplinary training of specialists in the system of higher art education*. *Scientific journal of the NPU named after M.P. Drahomanova. Series 14. Theory and methods of art education*. Vol. 28. P. 3 – 7.
13. Rudnytska O. P. (2005), *General and artistic pedagogy: education. manual Ternopil Education book - Bohdan*. 360 p.
15. Horuzha L.L. (2018). *Invariance and variability of the professional activity of a higher school teacher in the era of changes. Theory and methodology of professional and pedagogical training of educational personnel: acmeological aspects: monograph / supervisor. author number N.V. Guziy; Ministry of Education and Science of Ukraine; National ped. Drahomanov University*. Kyiv: Department of the NPU named after M.P. Drahomanova. P. 40 - 58.
16. Shchelokova O. *Synergetic orientation of the educational process in the system of professional training of the future teacher of musical art (2022), Transdisciplinary dimension of the training of specialists in the artistic profile: collective monograph / sub. general ed. A. Kozyr. Part 1*. Kyiv: NPU named after M.P. Drahomanova. P. 82 – 110.
17. Ricoer P. (1969), *Le conflit des intrpretations. Essais d'hermeneutique*. Paris, 1969.
18. Schleiermacher, Friedrich D. E. (1978), *The Hermeneutics: Outline of the 1819 Lectures*, *New Literary History*, Vol.10, No. 1, *Literary Hermeneutics (Autumn, 1978)*, 2-3.